YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
11 päivänä tammikuuta 1996 *

Asiassa C-480/93 P,

Zunis Holding SA, luxemburgilainen yhtiö, kotipaikka Luxemburg,

Finan Srl, italialainen yhtiö, kotipaikka Bergame (Italia),

Massinvest SA, sveitsiläinen yhtiö, kotipaikka Mendrisio (Sveitsi),

edustajinaan Nicholas Forwood, QC, Englannin ja Walesin asianajoyhteisö ja solicitor Stanley Crossick, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Elvinger, Hoss ja Prussen, 15 Côte d'Eich,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-83/92, Zunis Holding y.m. vastaan komissio, 28.10.1993 antaman tuomion (Kok. 1993, s. II-1169) kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Giuliano Marenco ja oikeudellisen yksikön virkamies Richard Lyal, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Gruz, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward sekä tuomarit J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari), J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann ja P. Jann,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 6.7.1995 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.9.1995 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Zunis Holding SA, Finan Srl ja Massinvest SA (jäljempänä valittajat) ovat hakeneet yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla muutosta yhteisöjen

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa, T-83/92 Zunis Holding ym. vastaan komissio, 28.10.1993 antamaan tuomioon (Kok. 1993, s. II-1169, jäljempänä valituksen kohteena tuomio), jossa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta tämän asian valittajien kanteen, jossa ne olivat vaatineet komission 31.7.1992 niille osoittamaan kirjeeseen väittämänsä mukaan sisältyvän päätöksen kumoamista; tässä kirjeessä komissio oli kieltäytynyt aloittamasta asiassa nro IV/M.159 — Mediobanca vastaan Generali (EYVL 1991, C 334, s. 23) toimitettua menettelyä uudelleen.

2 Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi (1—6 kohta), että Mediobanca — Banca di Credito Finanziario SpA (jäljempänä Mediobanca) oli ilmoittanut 27.11.1991 komissiolle yrityskeskittymien valvonnasta 21 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 (tarkistettu versio julkaistu EYVL 1990, L 257, s. 14, jäljempänä asetus N:o 4064/89) mukaisesti Mediobancan toimenpiteen, jolla se oli lisännyt osakeosuuttaan Assicurazioni Generali SpA:ssa (jäljempänä Generali) 5,98 prosentista 12,84 prosenttiin.

3 Komissio on päättänyt 19.12.1991 tekemässään päätöksessään asetuksen N:o 4064/89 6 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, että ilmoitettu toimenpide ei kuulu asetuksen soveltamisalaan, koska Mediobanca ei voinut sen jälkeen harjoittaa yksin tai yhdessä muiden kanssa "ratkaisevaa vaikutusvaltaa" Generalissa.

4 Italialainen lehti *Il Sole 24 Ore* julkaisi 19.3.1992 artikkelin, jossa se toisti Generalin ja sen suurimman osakkeenomistajan Mediobancan sekä Lazard Frères de Paris (jäljempänä Lazard), jonka Euralux SA -niminen tytäryhtiö oli 4,77 prosentin omistusosuudella Generalin toiseksi suurin osakkeenomistaja, välillä Pariisissa 26.6.1985 tehdyn sopimuksen koko sopimustekstin, joka siihen asti oli ollut salainen. Tässä sopimuksessa sovittiin erityisesti, että Generalin ja sen kahden

suurimman osakkeenomistajan edustajista muodostetaan ohjausryhmä, jossa on tarkoitus käsitellä Generalia koskevia, yhteisen edun mukaisia kysymyksiä, ja vaikuttaa tiettyjen Generalin johto- ja hallintoelinten jäsenten nimityksiin.

5 Valittajat, jotka saivat kertomansa mukaan tietää tästä artikkelista "maaliskuun lopussa tai huhtikuun alussa 1992", ottivat 6.5.1992 epävirallisesti yhteyttä komissioon, minkä jälkeen ne esittivät 26.6.1992 päivätyllä kirjeellä virallisen hakemuksen, jossa ne pyysivät menettelyn uudelleen aloittamista. Hakemuksessaan ne esittivät pääasiallisesti, että 19.12.1991 tehty päätös perustui virheelliseen arviointiin Mediobancan yrityksessä yksin tai yhdessä Lazardin kanssa tosiasiallisesti käyttämästä vaikutus- ja määräysvallasta ennen kuin se oli kasvattanut omistusosuuttaan; tämä saattoi johtua ainoastaan siitä, että komission tiedot Mediobancan, Lazardin ja Generalin tekemän sopimuksen ehdoista eivät olleet täydellisiä tai ne olivat virheellisiä.

6 Komissio hylkäsi 31.7.1992 kilpailuasiain pääosaston pääjohtajan allekirjoittamalla kirjeellä hakemuksen erityisesti sillä perusteella, että 19.12.1991 tehtyä päätöstä ei ollut tehty — kuten oli väitetty — virheellisten tietojen perusteella, koska "komissio oli tietoinen Pariisissa vuonna 1985 tehdystä sopimuksesta ja se oli ottanut sen huomioon tämän päätöksen teossa".

7 Tämän asian valittajat nostivat 30.9.1992 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa ne vaativat 31.7.1992 päivättyyn kirjeeseen niiden väittämän mukaan sisältyvän päätöksen kumoamista. Kanneperusteet on käsitelty valituksen kohteena olevan tuomion 19—21 kohdassa.

8 Komissio katsoi, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi ja teki väitteen prosessiedellytysten puuttumisesta korostaen erityisesti (ks. valituksen kohteena olevan

tuomion 14—18 kohta), että koska 31.7.1992 päivätty kirje ei ollut päätös, joka olisi koskenut tämän asian valittajia suoraan ja erikseen, niillä ei ollut asiavaltuutta riitauttaa 19.12.1991 tehtyä alkuperäistä päätöstä eikä vaatia aloittamaan uudelleen päätökseen johtanutta menettelyä.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi valituksen kohteena olevassa tuomiossa komission tekemän oikeudenkäyntiväitteen ja jätti kanteen tutkimatta.

10 Valittajat vaativat yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksen kohteena olevan tuomion, hylkäämään komission oikeudenkäyntiväitteen ja palauttamaan asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen asiaratkaisun tekemistä varten.

11 Näin ollen ensimmäiseksi on tutkittava, onko 31.7.1992 päivätty kirje sellainen päätös, jota vastaan voidaan nostaa kanne. Komissio on sitä paitsi esittänyt tämän kysymyksen sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että yhteisöjen tuomioistuimessa.

12 Tämän osalta on korostettava, että artikkelin julkaiseminen *Il Sole 24 Ore* -nimisessä lehdessä, minkä perusteella valittajat ottivat yhteyttä komissioon, ei ole tätä asiaa koskevissa olosuhteissa uusi tosiseikka. Nimittäin 19.12.1991 tehdyn päätöksen siitä sanamuodosta, jollaisena se oli saatettu julkisuuteen, ja vielä selvemmin päätöksen luottamuksellisesta versiosta, josta on annettu tieto tämän asian valittajille ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyn aikana, käy ilmi, että komissio oli 19.12.1991 päätöstä tehdessään tietoinen italialaisessa lehdessä mainitusta sopimuksesta. Valittajat eivät sitä paitsi ole enää valitusmenettelyssä tosiasiallisesti kiistäneet sitä, että komissio oli tietoinen tästä sopimuksesta päätöksen tekohetkellä. Tosiasiassa ne ovat riitauttaneet komission arvioinnin sopimuksesta.

13 Kuten komissio on katsonut, näissä olosuhteissa sen 31.7.1992 antamassa vastauksessa pelkästään vahvistetaan sen 19.12.1991 tekemä päätös. Se nimittäin ainoastaan ilmoittaa tämän asian valittajille antamassaan vastauksessa, että se oli ollut tietoinen sopimuksesta ja tämän vuoksi se ei katsonut olevan tarpeellista muuttaa päätöstä.

14 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti päätöksestä, jossa pelkästään vahvistetaan aikaisempi päätös, ei voida nostaa kannetta (ks. erityisesti asiat 26/76, Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977, Kok. 1977, s. 1875, 4 kohta sekä yhdistetyt asiat 166/86 ja 220/86, Irish Cement Ltd v. komissio, tuomio 15.12.1988, Kok. 1988, s. 6473, 16 kohta).

15 Tällaisessa tilanteessa valittajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostama kanne ei täyttänyt tutkittavaksi ottamista koskevia edellytyksiä ja sitä ei voitu ottaa tutkittavaksi. Tästä seuraa, että valituksen kohteena olevan tuomion tuomiolauselma on oikea, joskin muun kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioissa esitetyn oikeusperusteen nojalla. (ks. asia C-32/92 P, Moat v. komissio, määräys 3.12.1992, Kok. 1992, s. I-6379, 11 kohta).

16 Valitus on siten hylättävä ilman että olisi tarpeen tutkia valittajien esittämiä kanneperusteita.

Oikeudenkäyntikulut

17 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka on hävinnyt asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan tässä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Edward Puissochet Moitinho de Almeida

Gulmann Jann

Julistettiin Luxemburgissa 11 päivänä tammikuuta 1996.

R. Grass

kirjaaja

D. A. O. Edward

viidennen jaoston puheenjohtaja